

κόρη του χωρίς ανατροφήν, κουζίνα πρόστυχη; — Αὐτὰ ὅλα εἶνε πολὺ μακριά, καὶ ὁ πατέρας καὶ τὰ πλοῦτη του, παρετήρησεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη σείουσα τὴν κεφαλὴν· αὐτὸ πού εἶνε κοντά, εἶνε τὸ κοριτσάκι καὶ ἡ ἀνάγκη ὅπου ἔχει νὰ βγάξῃ τὸ φωμάκι τῶν μετὸν ἴδρωτα τοῦ προσώπου του.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ το ἀφήσωμεν διὰ πάντος εἰς τὴν γυναῖκα ἡ ὅποια τὸ ἔχει τώρα, καί, καθὼς μου λέγεις, οὔτε εἰς τὸ σχολεῖον κἀν τὸ στέλλεις; Τότε δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ το φέρῃς νὰ το γνωρίσω! Καὶ τώρα ἴσα ἴσα πού ἔχω διαθέσειν νὰ το κρατήσω ἐγὼ, μοῦ προβάλλεις προσκόμματα;

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέχεσον φλόγας· ἡ δὲ κυρὰ Ζαλίνη μειδιάσασα κρυφίως ἀπεκρίθη.

— Μά, κυρία, τί ἄλλο ἤθελα καὶ ἐγὼ παρὰ νὰ το ἰδῶ κοντά σας; ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἀσφαλισμένο ἂν πέσῃ ἔς ἄλλα χέρια, ἔ, ξέρετε εἶμεθι καὶ ὑποκείμενοι, καὶ ἔμπορεῖ νὰ πέσῃ τὸ κορίτσι ἔς ἄλλα χέρια, σὲ μεγάλη δυστυχία, καὶ θὰ εἶνε γι' αὐτὸ χειρότερα· θὰ το τριγυρίσουν κίνδυνοι, μεγαλητέροι ὅταν θὰ εἶνε δεκαεπτάρῳ χρονῶν τότε, παρὰ τώρα ἐπτά!

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ καὶ νὰ την προικίσω, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἐρμίνη περίλυπος, χωρὶς νὰ εἰσεύρω τί πρᾶγμα θὰ γίνῃ ἀργότερα.

— Ὅχι βέβαια, ἀλλὰ ἔμπορεῖτε νὰ την βάλετε νὰ μάθῃ καμμίαν ἐργασίαν... τῆ δική μου, χάριν λόγου, ἐγὼ μετὰ χαρᾶς τη μαθαίνω χάρισμα, σὰς βεβαιῶ τοῦλάχιστον δὲν θὰ βρεθῇ μιὰν μέρα ἔς τοὺς πέντε ὀρόμους.

— Ἀξιόλογα! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, σὺ θὰ την μάθῃς τὴν ἐργασίαν σου, καὶ ἐγὼ θὰ την ἐτοιμάσω νὰ δώσῃ ἐξετάσεις διὰ τὸ σχολεῖον. Ὡστε ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, συμβῇ τίποτε ἀπρόοπτον, διότι χάριτι θείᾳ ἐλπίζω νὰ ζήσω πολὺ, ἡ Μαρκέλλα «θὰ το ἔχῃ ὀλιπορτο». Ἀξιόλογα. Καὶ τώρα, πότε θὰ μοῦ το φέρῃς;

Ἡ κυρὰ Ζαλίνη ἔμεινεν ἀναυδός. Διότι οὐδὲν εἶχε προῖδῃ τόσον ταχεῖαν τὴν λύσιν.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ τίποτε, εἶπε διαστάζουσα. Ἄν κάμω λόγον τῆς κυρίας Φαβροῦ, θὰ ἔμπηξῃ τῆς φανὸς καὶ θὰ ξεθυμάνῃ ἔς τὸ κακόμοιρο τάρρανό. Ἄντις γιὰ καλὸ θὰ τοῦ κάνετε κακό. Καλλίτερα νὰ περιμένωμε καμμιά ἡμέρα νὰ θυμώσῃ πολὺ ἡ κυρὰ Φαβροῦ, — καὶ δὲ θὰ ἀργήσῃ νὰ γίνῃ, σὰς το ὑπόσχομαι! Ἡ Λουίζα θὰ ἔβῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα, καὶ πρὶν περάσουν ὀκτῶ ἡμέρες θὰ την διώξῃ τὴν Μαρκέλλα «σὰν πού με βλέπετε καὶ σας βλέπω». Δὲν εἰξέρετε πόσον τη ζηλεύει.

— Φρίκη! φρίκη! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, σταυροῦσα τὰς χεῖρας.

— Ἄ! μὰ δὲν εἶνε καὶ δύσκολο νὰ το καταλάβῃ κανεὶς... Αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε ἐγωϊστής, δὲν εἰξέρω ἂν το λέω καὶ καλὰ, δὲ θέλει τάχα μοῦ νὰ βλέπῃ ἄλλο κορίτσι ἔς τὸ σπιτί. Ὅτι τρῶει ἡ Μαρκέλλα, πάει χαμένο, κατὰ τὴν

ἰδέα τῆς Λουίζας... Δόστε μοῦ διορία δεκαπέντε ἡμέρες καὶ πιστεῦτε νὰ σας τη φέρω τὴ μικρὴν μὴν χαρὰ.

— Ὅσον εἰμπορεῖς γρήγορα, κυρὰ Ζαλίνη μου. Προσκληθεῖσα ἐκ τοῦ κήπου ἡ Μαρκέλλα εἰτῆθη χαρίεσσα καὶ σεμνὴ, ἄνευ ἐπιπλάστου αἰδοῦς, ἄνευ συστολῆς ὑπερβολικῆς καὶ ἐπιτετη- δευμένης.

— Βλέπεις τὴν κυρίαν ἐδῶ; εἶπεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη, θέλει τὸ καλὸ σου. Ἀπὸ τώρα καὶ πέρα θὰ εἶνε προστάτης σου! Κύτταξέ νὰ μὴν εἰπῆς τίποτε τῆς κυρίας Φαβροῦ, γιατί θὰ της κακοφανῇ ἀφ' οὗ σ' ἐπῆρε μικρὴ πού δὲν εἶχες κανέναν ἔς τὸν κόσμον. Μὰ ἀκουσέ μου ὄω, ἂν ἀρχίσουν καὶ σὲ βασανίζου, νὰ γυρίσῃς ἐδῶ.

— Θὰ μοῦ τον βρῆτε τὸν μπαμπά μου; εἶπεν ἡ Μαρκέλλα παρατηροῦσα τὴν προστάτιδά της.

— Τὸ πούλακι μου! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη· Θὰ προσπαθῆσω. Ἐλα νὰ με φιλήσῃς, καὶ νὰ εἶσαι φρόνιμη.

— Μάλιστα, κυρία, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα.

(Ἐπειὰ συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ
Δ' — ΒΛΑΒΑΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ
ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Ἡ κατάχρησις τῶν οἰνοπνευματώδων ποτῶν ἐπακολουθεῖ τὴν ἀπλήν χρῆσιν αὐτῶν. — Μέθυστοι καὶ Οἰνοπόται. — Δηλητηριώδης ἐνέργεια τοῦ οἰνοπνεύματος εἰς τοὺς μεθύ- σους καὶ τοὺς οἰνοπότας. — Μελέται περὶ τῆς βλαβερᾶς ἐπι- ροῆς τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. — Μία παράδοξις καὶ πρωτοφανὴς περιήγησις τοῦ ἀναγνώ- στου. — Ὁ ἀναγνώστης παρακολουθεῖ τὸ οἰνοπνεῦμα ἀπὸ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ εἰς τὸν ὀργανισμόν, μέχρι τῆς ἐξόδου ἐξ αὐτοῦ, ὅπως ἐπισκεφθῇ καὶ ἴδῃ τὰ ἄλλαίρια ἴχνη, αἵτια ἀφί- νει εἰς τὸν ὀργανισμόν τὸ οἰνοπνεῦμα.

Ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις, τὰ οἰνο- πνευματώδη ποτὰ εἰς μέτρον καὶ λογικὸν ποσὸν εἰσὶν εὐεργετικά, ἴσως τὰ εὐεργετικώτερα ἐξ ὧν κέκτηται ἡ ἀνθρωπότης, καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐγγώ- ριζε νὰ δεσπόζῃ καὶ χαλινοῖν τὰ πάθη καὶ τὰς ὀρέξεις αὐτοῦ, τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἤθελον ὄντως προσφέρει μεγίστην ὑπηρεσίαν εἰς αὐτόν.

Πλὴν δυστυχῶς τὸ μέτρον τοῦτο ὑπερέξακοντί- ζεται πολλάκις, καὶ οὕτως αἱ βλάβαι αἱ ἐξ οἰνο- πνευμάτων προερχόμεναι εἰς τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλείτεραι καὶ ἐπισημότεραι, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀγαθὰ.

Ὁ ἄνθρωπος προστρέχει εἰς τὸ οἰνοπνεῦμα ἐν ἀρχῇ δι' ἡδονῆς, ἣν ὅμως ἐπιζητεῖ εἶτα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ συχνάκις ὡς ἀπόλαυσιν ἐκουσίαν, καὶ εἰς τῆς ὁποίας τὸ ἐπαγωγὸν καὶ ἐλκυστικὸν μετ' ὀλίγον δὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ. Οὕτω λοι-

πόν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ ἡδονὴ αὐτῆ μεταμορφούται εἰς ἀνάγκη, εἰς πάθος κατανηκτικόν, εἰς ὅπερ ὁ ἄνθρωπος τυφλῶς πλέον ὑπέκει.

Οἱ οἰνοπόται λαμβάνοντες τὸ οἰνόπνευμα κατ' ἀρχάς ἐπὶ τινα χρόνον ὡς καθαρὰν ἡδονικὴν ἀπόλαυσιν καὶ διεγείροντες τὰς τε πνευματικὰς καὶ σωματικὰς αὐτῶν δυνάμεις συνειθίζουσι τὸ σῶμα καὶ τὸ πνευμα αὐτῶν κατ' ὀλίγον εἰς τὴν τοῦ οἰνοπνεύματος παροδικὴν ταύτην διεγερτικὴν ἐνεργεῖαν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῦ, ὅπως αἱ διανοητικαὶ ἢ σωματικαὶ δυνάμεις ἐργασθῶσιν, ἀναγκάζονται εἴτα νὰ προστρέχωσιν εἰς τὴν διεγερσιν ταύτην τοῦ οἰνοπνεύματος ὅτε πλέον ἢ λήψις τοῦ οἰνοπνεύματος γίνεται οὐχὶ ἐξ ἡδονῆς, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καθαρᾶς, ὅπως συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς καπνιστὰς τοὺς ἀδυνατοῦντας νὰ ἐργασθῶσιν ἄνευ καπνοῦ, ὅπως συνέβη καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς ἐπισήμους ἄνδρας, καὶ δη εἰς τὸν μέγαν Βολταῖρον, ὅστις ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐργασθῆ χωρὶς πρότερον νὰ διεγείρῃ τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ δι' ἐγγύματος καφεῖ ὅπως συνέβη καὶ εἰς τὸν δραματικὸν Αἰσχύλον καὶ εἰς τὸν κωμικὸν Ἀριστοφάνην, ὡς καὶ εἰς τοὺς μελοποιοὺς Ἀνακρέοντα καὶ Ἀλκαῖον, οἵτινες, κατὰ τὰ ἱστορούμενα, συνέγραφον καὶ συνέθετον τὰ ἀριστουργήματα αὐτῶν ὑπὸ τὴν διεγερτικὴν ἐπιρροὴν τοῦ οἴνου τῆς κλασικῆς Ἑλλάδος. Ὅπως τέλος, κατὰ τὸν Ὅμηρον, συνέβη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν γηραιὸν Νέστορα, τὸν ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν διεγερσιν παλαιοῦ καὶ κρατῖστου οἴνου δίδοντα τὰς τόσον σώφρονας καὶ ἐκτιμωμένας συμβουλὰς αὐτοῦ. Οὕτω λοιπὸν διὰ τῆς ἕξεως τῆς πόσεως αἱ τε πνευματικαὶ καὶ αἱ σωματικαὶ δυνάμεις δὲν δύνανται νὰ ἐργασθῶσιν καὶ νὰ λειτουργήσωσι κανονικῶς ἄνευ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ οἰνοπνεύματος.

Πλὴν, μετὰ ἐκάστην παροδικὴν διεγερσιν, τὸ οἰνόπνευμα ἀφίνει πάντοτε ἐλαφρὰν καθρότητα τῶν τε διανοητικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων, καθρότητα, ἣτις μετὰ τινα χρόνον ἀποθάνει μεγαλύτερα, καὶ τότε, ὅπως υπερνηκθῆ, ὑφίσταται ἀνάγκη μείζονος ποσοῦ οἰνοπνεύματος. Ἐπομένως ὅπως ὁ οἰνοπότης ἐπιτυχῶν ἀπὸ αὐτοῦ τῆς διεγερσεως βαθμῶν, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀνάξει τῆς ἕξεως του ταύτης, εἶνε ἀνάγκη βαθμῶδ' ἢ αὐξάνη τὸ ποσὸν τοῦ λαμβανομένου οἰνοπνεύματος. Ἐκ τούτου λοιπὸν προσέρχεται τὸ λυπηρὸν φαινόμενον αὐτὸ πλέον τὸ παρατηρούμενον εἰς τὸν οἰνοπότην, ὅστις ὀσημέραι αὐξάνει τὸ λαμβανόμενον ποσὸν καὶ βλέπει τὸν κίνδυνον ἐπικείμενον, καὶ ἐν τούτοις δὲν δύναται ν' ἀπομακρυνθῆ αὐτοῦ κατ' ὅσον βαθμῶδ' ἀπὸ τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς αὐτοῦ δυνάμεως πίπτουσιν εἰς ἀνάγκη, διαταράσσονται, συγχύζονται, καὶ τότε πίνει μόνον καὶ μόνον, ὅπως ἐπιτύχῃ παραδοικῶς τὴν προτέραν τῶν ἰδεῶν του καθαρότητα καὶ διαύγειαν· πίνει λοιπὸν, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς οἰνοποσίας του, ὅτε πλέον θέλουσιν ἐκδηλωθῆ τὰ φοβερά φαι-

νόμενα τῆς χρονίας διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος δηλητηριάσεως.

Πρὶν ἔτι εἰσελθῶμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ὀλεθρίας ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπιρροῆς τοῦ πάθους τῆς οἰνοποσίας, ἀνάγκη προηγουμένως νὰ παραλάβωμεν τὸν ἀναγνώστην καὶ βῆμα πρὸς βῆμα ὁδηγήσωμεν αὐτὸν ἀπ' αὐτῆς τῆς εἰσόδου τοῦ οἰνοπνεύματος εἰς τὸν ὀργανισμόν μέχρι τῆς ἐξόδου αὐτοῦ, καὶ δεῖξωμεν αὐτῷ τὰ ὀλεθρία ἔργα, ἅτινα ἀφίησιν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ τὰς δεινὰς βλάβας, ἃς ἐπιφέρει ἢ ὑπέμετρος πόσις αὐτοῦ.

Πρὶν δ' ἔτι πρὸς τούτοις ἀρξώμεθα τῆς περιγραφῆς ταύτης πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ὑπάρχουσι δύο εἶδη ὅλως διαφέροντα καταχραστῶν οἰνοπνευμάτων· οἱ μέθουσι, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον παραδίδονται εἰς τὴν κατάχρησιν τῶν οἰνοπνευμάτων, καὶ οἱ οἰνοπόται, οἵτινες πίνουσι διαρκῶς μεγάλα ποσὰ οἰνοπνεύματος.

Οἱ πρῶτοι, ἦτοι οἱ μέθουσι, ταρασσουσι παροδικῶς τὸν ὀργανισμόν αὐτῶν καὶ προκαλοῦσι τὴν ὀξείαν δηλητηρίασιν ἢ μέθην, ἣτις μετ' ὀλίγον παρέρχεται καὶ ὁ ὀργανισμὸς αὐτῶν βαθμῶδ' ἐπαγέρχεται εἰς τὴν προτέραν ὅπως ὀλίποτε κανονικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, καθῆσον ἀπαλλάσσεται τοῦ ἐν αὐτῷ οἰνοπνεύματος. Εἰς τοὺς μέθουσους δὲ τούτους ἡ χρονία δι' οἰνοπνεύματος δηλητηρίασις δὲν ἐπέρχεται σχεδὸν ἢ λιαν βραδέως, καθ' ὅσον ἄλλως τε ἡ οἰνοποσία παρ' αὐτοῖς συνήθως δὲν γίνεται ἕξις, οὐδὲ πάθος, καὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν δύνανται ν' ἀπόσχωσι τοῦ οἴνου. Ἐκτός δὲ τούτου ὁ ὀργανισμὸς κατὰ τὰ διαλείμματα τὰ μεταξὺ τῶν ἐποχῶν τῶν καταχρήσεων λαμβάνει τὸν καιρὸν ν' ἀπαλλαγῆ ὅπως ὀλίποτε τοῦ οἰνοπνεύματος. Οὐχ ἦττον ὅμως καὶ μόνη αὕτη ἢ ἐκ διαλειμμάτων κατάχρησις τοῦ οἰνοπνεύματος, ἂν προφυλάττῃ, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τινα καιρὸν ἐκ τῶν φοβερῶν φαινομένων τῆς χρονίας δηλητηριάσεως, ἐν τούτοις οὐδόλως προφυλάσσει ἐκ τινῶν ἄλλων βλαβῶν ὀκληρῶν καὶ συνάμα ἐξασκουσῶν ἐπίσημον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς καθόλου ὑγείας. Ἄλλως τε οὗτοι ἐν καταστάσει μέθης ὄντες ἐπαπειλοῦνται ὑπὸ αἰφνιδίου θανάτου ἐξ ἀσφυξίας καὶ ὀξείας δηλητηριάσεως διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἢ ἐξ ἰσχυρᾶς ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως καὶ ἀποπληξίας.

Οἱ δεῦτεροι δὲ, ἦτοι οἱ ἰδίως οἰνοπόται, λαμβάνουσι τὸ οἰνόπνευμα διαρκῶς ἢ οἰνοποσία εἰς αὐτοὺς εἶνε πάθος, εἰς ὃ τυφλῶς ὑπάκουουσιν. Τὸ οἰνόπνευμα παρ' αὐτοῖς λαμβανόμενον διαρκῶς συσσωρεύεται εἰς τὸν ὀργανισμόν τῶν, εἰσδύει καὶ διαβρέχει πάντας τοὺς ἰστούς αὐτῶν διαρκῶς, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῦ οὗτοι (οἱ ἴσοι) λειτουργοῦσι μόνον ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ τῆς δι' οἰνοπνεύματος διαβροχῆς. Οὗτοι δὲ πάντες ἀποφεύγουσι μὲν τὴν ὀξείαν δηλητηρίασιν, ἦτοι τὴν μέθην, ὡς ἐκ τῆς ἕξεως τοῦ πίνειν, πλὴν εἰσὶ καταδεδεικασμένοι

ταχύτερον τῶν μεθύσων εἰς τὴν χρονίαν διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος ὀληθηθῆσιν, ἐὰν προηγουμένως δὲν ἐκμετρήσῃσι τὸ ζῆν διὰ τινος προηγηθείσης σπουδαίας ὀργανικῆς βλάβης.

Δὲν εἴμεθα οὔτε οἱ πρῶτοι οὔτε οἱ τελευταῖοι οἱ γράφοντες ἐπὶ τῶν οἰνοπνευματῶδων ποτῶν. Τὸ ζήτημα τῶν οἰνοπνευματῶδων ποτῶν, ὡς τὰ μέγιστα ὄντων διαδεδομένων καὶ σφόδρα ἐνδιαφερόντων τὴν κοινωνίαν, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι εἶνε ἴσως τὸ μόνον, ὅπερ ἐξητάσθη καὶ ἠρευνήθη ὑπὸ τῶν πανταχοῦ τῆς γῆς διακεκριμένων ἐπιστημόνων ὑφ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπόψεις, διὰ μακροχρονίου ἐνδελεγοῦς σπουδῆς.

Διὰ τῆς μεμελετημένης λοιπὸν αὐτῶν μελέτης κατῳρθώσαν ὅσον οἶόν τε ἐντελέστερον νὰ σπουδάσῃσι καὶ ἐξακριβώσῃσι τὰς διαφοροὺς τῶν οἰνοπνευματῶδων ποτῶν συνθέσεις, τὴν ἐν τῷ ζωικῷ ὀργανισμῷ αὐτῶν ἐνέργειαν καὶ ἐπιρροήν, ὡς καὶ πάσας τὰς βλάβας, ἃς ἡ κατάχρησις αὐτῶν κληροδοτεῖ τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ.

Ἐμελετήθησαν ὁ ἐπισταμένως καὶ ἐξηκριβώθησαν καλῶς πᾶσαι αἱ διαταραχαὶ αὐταὶ τοῦ ὀργανισμοῦ αἱ ὀφειλόμεναι εἰς τὰ οἰνοπνεύματα, ἧτοι αἱ διαφοροὶ βλάβαι τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, τῶν ὀργάνων τῆς θρέψεως, τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ πνεύματος διὰ πειραμάτων καὶ ἐπιμελῶν παρατηρήσεων ἐν τε τοῖς ἐπιστημονικοῖς ἐργαστηρίοις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κοινωνίᾳ. Δὲν ὑπολείπεται δέ, ἢ ἵνα πᾶσαι αἱ γνώσεις αὐταὶ διαδίδωνται εὐρέως εἰς τὸν λαόν, ὅπως οὗτος γνωρίζῃ καλῶς, ὅποιον πλῆθος δεινῶν συμφορῶν κρύπτουσιν ὀπισθεν αὐτῶν αἱ φαινομενικαὶ εὐεργετικαὶ ἰδιότητες τῶν οἰνοπνευμάτων ἐν ἀμέτρῳ ποσότητι λαμβανόμενων.

* *

Τὸ οἰνόπνευμα, ὃν οὐσία ἐρεθιστικὴ, διεγείρει καὶ ἐρεθίζει τὸν τρόπον τῆς ἐπαφῆς αὐτοῦ, ἧτοι τοὺς διαφοροὺς ζωϊκοὺς ἰστούς τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν, ἐφ' ὧν ἐφάπτεται ἢ δι' ὧν διέρχεται καὶ ἐγκυκλοφορεῖται. Διὸ αἱ ἐκ τῶν οἰνοπνευμάτων βλάβαι ἄρχονται εὐθὺς ἐξ αὐτῆς τῆς εἰσόδου αὐτῶν εἰς τὸν ὀργανισμὸν ἐπιφέρουσαι διαφοροὺς ἀλλοιώσεις ἐπὶ τῶν πεπτικῶν ὀργάνων.

Οὕτως ἐν τῷ στόματι πρῶτον, ὡς ἐρεθιστικὴ οὐσία, ἐρεθίζει τὴν λεπτὴν καὶ ἀβροφῶ καὶ εὐαίσθητον μεμβράνην τὴν περικαλύπτουσαν ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ στόματος, τῆς γλώσσης, τοῦ οὐρανίσκου καὶ τοῦ λάρυγγος.

Ἐκ τῆς συχνῆς λοιπὸν ἐρεθιστικῆς ἐπιδράσεως τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπὶ τῆς μεμβράνης ταύτης, ἣν οἱ ἱατροὶ καλοῦσι βλεννογόνον ὑμέρα, αὕτη ὑπεραιμεῖ διαρκῶς, παχύνεται, σκληρύνεται καὶ γάνει κατὰ πολὺ βαθυμῶδον τὴν προτέραν αὐτῆς λεπτότητα καὶ εὐαίσθησιν. Ἡ ἀπώλεια δὲ αὕτη τῆς εὐαίσθησιν εἶνε μᾶλλον ἐπι-

σθητὴ ἐν τῇ μεμβράνῃ τῇ καλυπτούσῃ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γλώσσης, διότι, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τὴν μεμβράνην ταύτην εὐρηγται τὰ εὐαίσθητα ἐκεῖνα ὄργανα τῆς γεύσεως, δι' ὧν ἀπλαμβάνομεν τὴν ἥδονην τῶν μασσωμένων ἢ πινομένων οὐσιῶν.

Ἡ εὐαίσθησις λοιπὸν τῶν γευστικῶν αὐτῶν ὀργάνων ἐξασθενεῖ βαθμηδὸν καὶ ἀπόλλυται ὑπὸ τὴν κατ' ὀλίγον παχυνομένην ἐπ' αὐτῶν μεμβράνην, ἐξ οὗ ἡ γεῦσις τῶν οἰνοποτῶν διασφρατίζεται. οἱ οἰνοπόται δὲν δύνανται νὰ αἰσθανθῶσι τὰς λεπτοφυστέρας — τὰς οὐσας συναμα καὶ ἡδονικωτέρας — τῶν γεύσεων. Ὡς ἐκ τούτου δὲ οὗτοι ἐπιζητοῦσι καὶ ἀγαπῶσι τὰς οὐσίας ἐκεῖνας, αἵτινες, ἐρεθιστικαὶ οὐσαι, ἐπενεργοῦσιν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς πεπαχυμένης μεμβράνης, καὶ ἐπομένως καὶ ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτὴν γευστικῶν νευρικῶν ὀργάνων, καὶ παρέχουσιν ὅπωςδῆποτε αἴσθησιν τινὰ γεύσεως. Οὕτω δὲ οἱ οἰνοπόται ἀγαπῶσι σφόδρα τὰς ἐρεθιστικὰς καὶ ὀριμείας καὶ δηκτικὰς οὐσίας, αἵτινες ἐπιδρῶσιν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν γευστικῶν νευρικῶν ὀργάνων καὶ προκαλοῦσι τὸ αἰσθημα τῆς γεύσεως. ἐνφ' τούναντίον ἀποστρέφονται τὰς ἡπίας καὶ ἡδίας οὐσίας, ὡς π. χ. τὰς ζαχαρώδεις κλπ.

Πλὴν ἐκτὸς τῆς ἀπώλειας τῆς εὐαίσθησιν τῆς γεύσεως, οἱ οἰνοπόται ἔχουσι καὶ ἄλλας δυσάρεστους ἐνοχλήσεις ἐν τῷ στόματι. ἐκάστην ἰδίως πρῶϊαν τὸ στόμα εἶνε στεγρὸν καὶ ἀροστον ἢ γλωσσο δὲ φέρει ἐπ' αὐτῆς διαρκῶς περίου ἀκαθαρσίαν (ἐπίχρισμα).

Δὲν εἶνε δὲ ἀτυχῶς ταῦτα μόνον τὰ ἐν τῷ στόματι δυσάρεστα ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος. οἱ οἰνοπόται ἔχουσιν ἄλλην ἔτι σπουδαιότεραν ἐνοχλήσιν, ἧτις κατ' ὄλον περίου τὸν βίον αὐτῶν τυραννεῖ καὶ βασανίζει οὐ μόνον ἑαυτοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ παρενρισκόμενα πλησίον ἄτομα. Πάντες οἱ οἰνοπόται βασανίζονται ὑπὸ δυσάρεστου ἐν τῷ φάρυγγι αἰσθήσεως φλέγματος, ὅπερ ἀδιακόπως προσπαθοῦσι νὰ ἐξαγίγῃσιν οὐ μόνον δι' ἀγῶνων, ἀλλὰ καὶ διὰ θορύβου λίαν ὀκληροῦ καὶ ἀηδούς τοῖς παρενρισκόμενοις ἀτόμοις. Τὸ φλέγμα δὲ τοῦτο προέρχεται ἐξ ἐκκρίσεως βλεννῆς ἐνεκα χρονίας φλογώσεως τοῦ ὑμέρος τοῦ περικαλύπτοντος τὸν φάρυγγα, ἧτοι ἐκ τῆς χρονίας καλουμένης φαρυγγίτιδος ἐξ οἰνοπνεύματος, ἧτις ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶνε δυσθεράπευτος καὶ λίαν ἐπίμονος.

Ὁ ἐρεθισμὸς δὲ αὐτός οὐχὶ σπανίως ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸν πλησίον ἐκεῖ λάρυγγα καὶ προξενεῖ χρονίαν λαρυγγίτιδα μετὰ βράγχους τῆς φωνῆς καὶ βηχὸς δυσεξαλείπτου.

* *

Τὰς σπουδαιότερας ὁμως βλάβας ἐπιφέρει ἐπὶ τοῦ στομάχου, ἐνθα τὸ οἰνόπνευμα προξενεῖ δια-

ταράξεις πολλῶ τῶν ἄνωθι ἐπισημοτέρας. Εἶνε δὲ αἱ ἐπὶ τοῦ στομάχου αὐται τοῦ οἰνοπνεύματος βλάβαι σπουδαιόταται, καθ' ὅσον δὲν ἐνδιαφέρουσι τοπικῶς μόνον τὸν στόμαχον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρον τὸν ὄργανισμόν, τὸ σῶμα, τὴν καθόλου θρέψιν.

Πάντες γνωρίζετε, ὅτι ὁ στόμαχος εἶνε ἐν τῶν σπουδαιοτέρων ὀργάνων τοῦ σώματος ἡμῶν. Εἰς τὸν στόμαχον ἔρχονται ὅλαι αἱ τροφαί, ἅμα διὰ τοῦ στόματος εἰσαγόμεναι, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ χρόνον διαμένουσαι ὑφίστανται τὴν κατεργασίαν καὶ προπαρασκευήν, ἣν καλοῦμεν *πέψιν*· ὁπλαδῆ ἐν τῷ στομάχῳ αἱ τροφαί, διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ λειτουργίας, κατεργάζονται εἰς χυλὸν ἐπιτήθειον, ἵνα ἀπορροφηθῆ ἐκ τῶν ἐντέρων ὡς θρεπτικὸς χυμὸς εἰς τὸ αἷμα.

Ἦδη λοιπὸν φαντάσθητε στόμαχον ἀσθενῆ καὶ λειτουργοῦντα λίαν ἐλαττωματικῶς· τότε τί θέλομεν ἔχει; Αἱ τροφαί δὲν θὰ πέπτωνται καλῶς, δὲν θὰ ἀναμιζῶνται δὲ εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἀρκετὸς θρεπτικὸς χυμὸς, καὶ ἐπομένως ἡ καθόλου τοῦ σώματος θρέψις θέλει πάσχει, θέλει τελειῶσθαι ἑλλιπῆς. Ἡ πάθησις τοῦ στομάχου, ὡς βλέπετε, ἀντανανκλᾷ ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος.

Τὸ οἰνόπνευμα λοιπὸν ἐρεθίζον τὸν ὑμένα τὸν περικαλύπτοντα τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ στομάχου, παχύνει καὶ φλογίζει αὐτόν χρόνιως, ἐξ οὗ ὁ χρόνιος κατάρρους τοῦ στομάχου ὁ ὀχληρὸς εἰς τὸν οἰνοπότην καὶ τὸν ἱατρόν. Εἰς τὸν κατάρρου δὲ τοῦτον ὀφείλονται πρὸ πάντων πᾶσαι αἱ γαστρικαὶ διαταραχαὶ τῶν οἰνοποτῶν. Ὁ οἰνοπότης κατ' ὀλίγον παρατηρεῖ, ὅτι ἡ ὄρεξις ἀποχαιρετᾷ αὐτόν· ταύτην δὲ ἀντικαθιστᾷ αἰσθησις βάρους κατὰ τὸ ἐπιγαστήριον καὶ πυρώσεως. Ἡ πέψις γίνεται δύσκολος καὶ ἐργώδης καὶ ἀτελής· ὡς ἐκ τῆς παχύνσεως δὲ καὶ τοῦ κατάρρου τοῦ στομάχου τελειτα ὑπερέκκρισις βλέννης (ἦτοι φλεγμάτων) ἐν τῷ στομάχῳ, συσσωρευομένης ἰδίως κατὰ τὴν νύκτα, ἣτις προκαλεῖ καθ' ἑκάστην πρῶταν ναυτίαν καὶ ἔμετον.

Μετὰ τινὰ δε καιρὸν αἱ παθήσεις αὐται ἐπισύρουσι ἄλλας βαρυτέρας ἐν τῷ στομάχῳ βλάβας δυναμμένας ἀπ' εὐθείας ν' ἀπειλησῶσι καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν τοῦ οἰνοπότου, οἷαι π. χ. εἰσὶν ἡ φλεγμονὴ ὄλου τοῦ πάχους τῶν τοιχωμάτων τοῦ στομάχου (γαστρίτις φλεγμονώδης χρονία), τὸ ἔλκος τοῦ στομάχου, καὶ ὁ καρκίνος αὐτοῦ.

Μεγάλῃ ποσότης τοῦ οἰνοπνεύματος, ὡς εἶπομεν ἄνωτέρω, ἀπορροφᾶται εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἤδη διὰ τῶν φλεβιδίων τοῦ στομάχου· ἐν τούτοις οὐκ εὐκαταφρόνητον ποσὸν μεταβαίνει καὶ εἰς τὰ ἔντερα, ὅπως καὶ ἐκεῖ ἐνεργήσῃ τὸ οἰνόπνευμα ἐρεθιστικῶς καὶ ἐπιφέρῃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐντέρων τὰς ἐξ αὐτοῦ βλάβας. Οὕτως οἱ οἰνοπόται ἐνοχλοῦνται ἐπιμόνως ὑπὸ ἀερίων ἐν τῇ κοιλίᾳ,

καλικῶν πόνων, δυσκοιλιότητος λίαν ἐπιμόνου καὶ ἐνοχλητικῆς, ἐπαλλασσομένης οὐχὶ σπανίως μετὰ διάρροιας, ἣτις κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους καὶ εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ὡς τὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἑλλάδος μετατρέπεται βραδίως εἰς δυσεντερίαν καὶ δυσεντεροειδῆ κατάρρους λίαν ἐπιμόνου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΙΘ. ΦΟΥΣΤΑΝΟΙ.

ΞΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

1 Σεπτεμβρίου

Ἄμα ἐπανήλθα ἐξ Αἰγίνης, μετὰ μιᾶς ἑβδομάδος ἀπουσίας, ἔμαθα ὅτι ἡ Ἑλένη διορίζεται διδασκάλισσα.

Διδασκάλισσα ἡ Ἑλένη! μετὰ τὰ γερμανικά της, μετὰ τὰ γαλλικά της, μετὰ τὸ μουσικὸν της τάλαντον, ὅπερ τὴν ἀναδεικνύει μίαν ἀπὸ τὰς καλλίστας κυμβαλιστριάς τῶν Ἀθηνῶν, ἡ Ἑλένη ἡ μαθούσα τὰ γράμματα ὡς ἐρασιτέχνης καὶ οὐχὶ ὡς ἐπαγγελματίας, ἡ ἀναμένουσα ἐξ αὐτῶν πᾶν ἄλλο παρὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, νὰ γείνη ὑπότροφος ἑνὸς πενιχροῦ δημοτικοῦ ταμείου υποβάλλουσα καταστάσεις διὰ νὰ πάρῃ τὸ ἔνταλμα καὶ νὰ λάβῃ μισθόν!

Ἐτρέξα εἰς τοῦ θείου μου· εἶνε ἀληθές· θὰ ὑπάγῃ. Τὴν ἀπόφασιν ἔλαβεν εὐθύς μετὰ τὸν παντελεῆ καταποντισμὸν τῆς περιουσίας των εἰς τὸν χρηματιστικὸν ἀνεμοστρόβιλον. Ἡ μητέρα της κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη ἐντόνως νὰ συναίνεσῃ· ἔπειτα ἤλθεν ἡ σειρά τῶν συγκινήσεων καὶ τῶν θαυρῶν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέισθη ὑπὸ τῆς ἀταράχου ἐπιμονῆς τῆς Ἑλένης.

Ἡ Ἑλένη ὀμιλεῖ ἀπλούστατα, φυσικώτατα περὶ τοῦ διορισμοῦ της· δὲν φορεῖ τὴν προσωπίδα τῆς αὐταπαρηνσίας· ὁ ἀληθὴς ἡρωϊσμός εἶνε νὰ μὴν ἀφίγη τις τοὺς ἄλλους νὰ ὑποπτεύωνται ἡρωϊσμόν· δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου ἡ θυσία ἡ γινόμενη μετ' ἀναστεναγμῶν· μοῦ ἐνθυμίζει τὰ πρόβατα τὰ συρόμενα εἰς τὸ σφαγεῖον βελάζοντα.

Μοὶ ἀνέθηκε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ νὰ ἐρωτήσω πότε θὰ τῆς σταλῇ ὁ διορισμὸς της διὰ ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν θέσιν της. Τί πλήθος εἰς τὸ Ἰπουργεῖον! αἱ κλίμακες, ἡ αἴθουσα, οἱ διάδρομοι, τὰ δωμάτια, κατὰ μέσστα διδασκάλων· ποικιλία μορφῶν καὶ ἐνδυμασιῶν· ὁ ὑψηλὸς πῖλος καὶ ἡ βεδιγγότα τοῦ καθηγητοῦ τοῦ γυμνασίου ἔρχεται εἰς δημοκρατικωτάτην ἐπαφὴν μετὰ τὸ τρυπημένον σουρτοῦκο καὶ τὸν ἀπότριπτον κοῦκκον τοῦ τριτοβαθμίου δημοδιδασκάλου ἢ γραμματοδιδασκάλου· κάπου κάπου φαίνεται καὶ καμμία διδασκάλισσα μετὰ τῆς ἀπαραιτήτου φεσοφόρου, τσεμπεροφόρου ἢ καλεμκεροφόρου γραίας συνοδοῦ του· ἀληθὲς δασκαλοπάζαρο· ὁ καθὲς ἤλθῃ νὰ μᾶθη καὶ τι· ποῦ διω-